zkušenosti ani nezná, nýbrž o jejích charakteristických znacích má jen představu, vzbuzenou údaji jiných kupců, doporučujících mu zboží známkou chráněné.

Otázka, zda jiné jednotlivé součásti neb prvky známek jsou s to takovou představu seslabiti a zastíniti tak, že v mysli průměrného konsumenta při obyčejné pozornosti nedají vzniknouti možnosti omylu o původu zboží, je dojista závažná, žal. úřad ji však, jak jest zřejmo z nař. rozhodnutí, nepustil se zřetele, vysloviv, že omyl ten nevylučuje ani rozdíly v kresbě, v barvě a v provedení a v poloze ženských hlav, jež obě známky vykazují, ani srdcovité pozadí známky st-lovy a kroj, v němž je znázorněna ženská hlava v této známce.

Nss neshledal ani o tomto úsudku, že by odporoval spisům nebo byl získán vadným myšlenkovým postupem, a to nejen z důvodů shora vytčených, nýbrž i proto, že setrval na názoru vysloveném v nál. Boh. A 9181/31, že, sestává-li známka z více prvků, majících dokonce i stejnou charakterisační způsobilost rozlišovací, takže by každý z těchto prvků sám o sobě byl způsobilý tvořiti obsah známky ochranné, není touto skutečností ještě vyloučena možnost zaměnitelné podobnosti se známkou jinou, jejímž obsahem je jen jeden z těchto prvků.

Shledal-li tudíž žal. úřad, že podobnost střetnuvších se známek je založena vyobrazením světlé ženské hlavy v tmavém pozadí — poli, nelze nalézti, že nař. rozhodnutí na tom založené spočívá na mylném pojetí zákona nebo na skutkové podstatě odporující spisům a zásadám logického myšlení nebo jinak vadné.

Stížnost, snažící se dovoditi opak, je tudíž bezdůvodná.

Č. 10.916.

Známky: * Zákaz § 3 č. 4 známkového zákona č. 19/1890 ř. z. vztahuje se i na vyobrazení a nápisy, které, byť i samy o sobě nebyly způsobilé vzbuditi pohoršení, přece účinek takový mohou vyvolati ve spojení se zbožím, které se chrání známkou, obsahující toto vyobrazení neb nápis. — II. Je přípustna pro likér známka, v níž mimo jiné je vyobrazen poutnický chrám Sv. B.?

(Nález ze dne 5. prosince 1933 č. 20.465.)

Věc: Firma Ignác P. a spol. ve S. proti ministerstvu obchodu o ochrannou známku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Pro stěžující si firmu byla zapsána 27. února 1928 u obch. komory v Báňské Bystřici pro likér pod č. 706 známka, jež jest žal. úřadem popsána takto: Známka vykazuje mimo jiné vyobrazení horské krajiny, z níž vyniká nápadně provedený obraz katolického chrámu ve Sv. B. Pod vyobrazením jsou výrazné nápisy »Delicatesse Liqueurs de St. B.«. Nejvíce vyniká zvláště nápis »St. B.«, provedený červeně a největším písmem. Pod tím jest pak již méně výrazným tiskem uvedena firma »Destillerie P., Sv. B.« a rok založení »Fondée 1862«. Nad výše

popsaným vyobrazením chrámu jest, nad menším červeným polem s bílým písmenem »P« a s bílým šípem, proveden uprostřed zlatého ornamentu bílý kalíšek, naplněný červeným nápojem.

Z podnětu duchovního správce opatského kostela ve Sv. B., učiněného podáním z 6. dubna 1929 u zem. úřadu v Bratislavě, podrobilo min. obch. z moci úřední uvedenou známku přezkoumání s hlediska § 3 odst. 4 známk. zák. a ve výnosu z 28. srpna 1930 vyslovilo pochybnost o její registrační způsobilosti s odůvodněním, že použití vyobrazení starobylého kostela ve Sv. B. pro likér jest způsobilé urážeti náboženské city věřících a vzbuditi u katolického obyvatelstva nevoli neb pohoršení. — Současně s tímto výnosem zaslalo min. chranitelce v opise vyjádření apoštolské administratury v Trnavě z 11. srpna 1930, v němž se praví, že podle poměrů a smýšlení slovenského lidu dlužno se obávati, že použití vyobrazení poutnického chrámu ve Sv. B. pro likér jest způsobilé uraziti náboženské city věřících. — Dodatečně požádalo pak min. o posudek také arcibiskupskou konsistoř v Praze, která v přípisu z 12. února 1931 uvádí, že zneužívání obrázku kostela a kláštera jako etikety na kořalku jest odsouzení hodnou nepřístojností.

Proti tomu předložila chranitelka osvědčení živn. společenstva v N. z 5. března 1931, a osvědčení obecní rady ve Sv. B. ze 4. března 1931, podle kterých neuráží známka chranitelčina náboženský cit a nebudí pohoršení. Také obch. komora v Báňské Bystřici se vyjádřila ve svém přípisu z 9. října 1930, že známka č. 706/Báňská Bystřice obsahuje pouze fotografický obraz kostela ve Sv. B. bez znaku neúcty anebo úmyslu urážeti náboženský cit a že pouhé použití pro likér nepostačuje ještě k zakročení s hlediska § 3 č. 4 zák. o ochraně známek.

Nař. rozhodnutím vyslovilo min. obch., že známka č. 706/Báňska Bystřice neměla býti z důvodu § 3 č. 4 známk. zák. z roku 1890 zapsána a nařídilo její výmaz.

Stížnost, podaná do tohoto rozhodnutí, předem namítá, že min. obch. je sice oprávněno odmítnouti zápis známky z důvodů její nezpůsobilosti k zápisu, že však, byla-li známka již platně zapsána, nemůže podle § 21 známk. zák. nařídit její výmaz.

Tuto výtku neuznal nss důvodnou. Podle ustanovení § 21 lit. d) známk. zák. z roku 1890 jest známku vymazati, jestliže podle rozhodnutí ministra obchodu neměla býti zapsána. Již z doslovu tohoto ustanovení je patrno, že tento předpis má na zřeteli právě přezkoumání registrační způsobilosti známek již zapsaných. Vykládaje předpis ten, vyslovil také nss již v nál. Boh. A 2307/23, že jeho ustanovením je právo majitelů známek již v době zápisu omezeno a že tudíž tato výhrada platí i nadále a že proto ani právo dané ministru obchodu §em 21 lit. d) známk. zák. není časově omezeno.

Ve věci samé uvážil nss:

Žal. úřad nařídil výmaz známky č. 706/Báňská Bystřice z důvodu § 3 č. 4 známk. zák. Podle tohoto předpisu jsou ze zápisu vyloučeny a proto nezpůsobilé k získání výhradního práva k označení zboží, známky, které obsahují nemravné a pohoršení způsobující nebo veřejnému pořádku

odporující vyobrazení, nápisy nebo takové údaje, které neodpovídají skutečným obchodním poměrům nebo pravdě a jsou způsobilé k oklamání konsumujícího obecenstva.

V daném případě shledal žal. úřad registrační nezpůsobilost předmětné známky z důvodu § 3 č. 4 známk. zák., ježto »použití vyobrazení starobylého kostela ve Sv. B. pro likér je způsobilé urážeti náboženské city věřících a vzbuditi u katolického obecenstva nevoli nebo pohoršení«, dále proto, že užití ve známce obrazu starobylého chrámu Sv. B. nápisu »Delikatesse Liqueurs de St. B.« a vyobrazení kalíšku s červeným nápojem »jest způsobilé urážeti náboženské city věřících, neboť známkou se zneužívá náboženského objektu, který požívá vážnosti u katolického obyvatelstva nábožensky cítícího, jakož i jména katolického světce Sv. B. Známka může vzbuditi také u obyvatelstva domněnku, že likér pochází z kláštera Sv. B., že jest v tomto klášteře vyráběn a prodáván, čímž by mohla býti snížena vážnost tohoto církevního ústavu. Stejně i použití kalíšku svým provedením může připomenouti kalich, jehož se užívá při katolických bohoslužbách, a to zvláště ve spojitosti s ostatními vyobrazeními a textem a může tak vzbuditi dojem projevu neúcty k tomuto kalichu.« V dalším obsahu nař. rozhodnutí jest pak uvedeno, že podle § 3 č. 4 známk. zák. »dlužno uznati, že podle okolností mohou býti známky shledány závadnými již proto, že obsahují vyobrazení kostela, případně kláštera, jestliže v konkrétním případě, zvláště se zřetelem na zboží, pro něž jest známka určena, je známka způsobilá urážeti určitou třídu obyvatelstva, urážeti některou státem uznanou církev nebo náboženskou společnost, po případě urážeti náboženské city jejich příslušníků.« Konečně uvádí žal. úřad toto: »Ostatně dlužno již v používání obrazu chrámu jako známky na likér spatřovati zneužití náboženského objektu, způsobilé urážeti náboženské city věřících, a to i tehdy, kdyby konsumenti nesoudili, že chráněný likér pochází ze zobrazeného kláštera.« Tyto závěry byly, jak v nař. rozhodnutí uvedeno, »dotvrzeny« jak vyjádřením apoštolské administratury v Trnavě, tak i vyjádřením arcibiskupské konsistoře v Praze, která spatřuje ve zneužívání kostela a kláštera jako etikety na kořalku odsouzení hodnou nepřístojnost.«

Z obsahu nař. rozhodnutí je patrno, že žal. úřad neshledal důvod k zakročení podle § 21 lit. d) a § 3 č. 4 známk. zák. v tom, že známka, o niž se jedná, je svým obsahem deceptivní, nýbrž jedině z důvodu, že obsahuje vyobrazení poutního chrámu a kláštera Sv. B., kalíšku a zvláště výrazně provedena slova »St. B.«, ježto tato vyobrazení a slova, užitá jako známka pro likér, jsou s to urážeti náboženské city a tedy i vzbuditi pohoršení u katolicky věřícího obyvatelstva a odporují proto veřejnému pořádku. Žal. úřad stojí tudíž v podstatě na právním stanovisku, že pod zákaz § 3 č. 4 zák. známk. nespadají jen vyobrazení a nápisy, objektivně vzbuzující pohoršení a příčící se veřejnému pořádku, nýbrž že se zákaz ten vztahuje i na nápisy a vyobrazení, která objektivně této způsobilosti nemají, je-li prokazatelno neb zjistitelno, že pohoršení neb jinaké porušení veřejného pořádku vznikne nebo může vzniknouti tím, že se vyobrazení nebo nápisů o sobě nezávadných užívá jako známky ve spojení s určitými druhy zboží.

Toto právní stanovisko sdílí i nss, neboť stanoví-li § 3 známk. zák. pod č. 4, že z registrace jako známky jsou vyloučena taková označení zboží, která jsou nemravná, vzbuzující pohoršení nebo jinak porušují veřejný pořádek, jest z toho patrno, že nezáleží jenom na objektivním uzpůsobení těchto označení, nýbrž i na účinku, kterým působí jejich použití a který může být docela rozdílný podle toho, pro který druh zboží se označení používá a kterým se tedy s označením za známku zvoleným uvádí ve spojitost. Jest tudíž v zásadě připustiti, že i vyobrazení chrámu neb užití jména světce jako značky zboží určitého druhu může odporovati veřejnému pořádku nebo vzbuditi pohoršení. Zda je tomu tak v tom kterém konkrétním případě, jest ovšem otázkou skutkovou a sluší proto zkoumati, zdali odpověď na ni daná úřadem je ve shodě se spisy a se zásadami logického myšlení.

Z obsahu nař. rozhodnutí je patrno, že žal. úřad došel k zodpovědění otázky té vlastními úvahami a že jen na dotvrzení těchto úvah ukázal na vyjádření církevních úřadů, jež si opatřil. Sluší proto podle toho, co bylo shora řečeno, sledovati tyto úvahy:

Žal. úřad vychází ze zjištění, že vyobrazení chrámu a kláštera Sv. B. a část textu známky »St. B.«, užitá k označení likérů, je zneužitím náboženského objektu a jména světce, proto způsobilé urážeti city katolického obecenstva a vzbuditi u této vrstvy obyvatelstva pohoršení, ježto může vzbuditi dojem, že likér takto označený pochází z kláštera Sv. B. a že je v tomto klášteře vyráběn a prodáván.

Nss neshledal, že tento závěr je logicky správný, neboť, i když by se připustilo, že by konsumenti mohli býti uvedeni obsahem známky v domnění, že likér jí označený se vyrábí a prodává v klášteře Sv. B., nelze shledati se zřetelem na obdobné případy notoricky známé, že by tato skutečnost byla s to snížiti vážnost tohoto ústavu nebo jmenovaného světce. A stejně nelze se zřetelem na dlouhodobou obvyklost pojmenování určitého druhu likéru a označování tohoto a podobných výrobků se vztahem k budovám, sloužícím náboženským účelům, shledati logickým závěr, že »dlužno ostatně již v používání obrazu chrámu jako známky pro likér spatřovati zneužití náboženského objektu způsobilé urážeti náboženské city věřících, a to i tehdy, kdyby konsumenti nesoudili, že chráněný likér pochází ze zobrazeného kláštera.«

Pokud jde o vyobrazení kalíšku, praví nař. rozhodnutí, že »může svým provedením připomenouti kalich, jehož se používá při katolické bohoslužbě, obzvláště ve spojitosti s ostatním vyobrazením a textem a vzbuditi tak projev neúcty k tomuto kalichu.«

Zkoumaje obsah pozastavené známky v tomto směru, shledal nss, že kalíšek v ní zobrazený — o nějž tu jde — zobrazuje svojí formou i provedením skleněnou nádobku, jíž se pro podávání likérů obvykle užívá a se zřením k tomu neshledal logicky správným ani závěr úřadu posléze uvedený.

Úsudek žal. úřadu, že pozastavený obsah předmětné známky vzbuzuje z důvodů právě uvedených pohoršení, a že se příčí proto ve smyslu § 3 č. 4 známk. zák. veřejnému pořádku a vzbuzuje pohoršení, není tudíž logicky bezvadný, pročež nezbylo, než nař. rozhodnutí na tomto úsudku vybudované zrušiti podle § 6 zák. o ss.